

VÝROČNÍ ZPRÁVA 2009

Czech Hospital, o.s.

Mise Arandu 2009

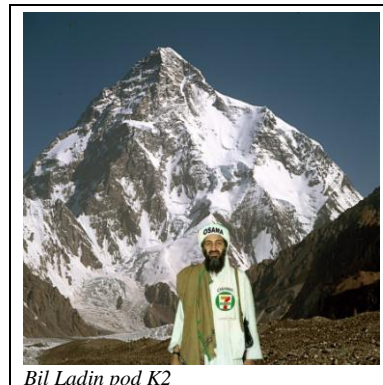
Když jsme v to vlahé, čerstvě narozené a typicky pandžábské ráno sestupovali s Vítou po schůdcích z tryskáče společnosti GulfAir, první věcí, kterou jsme si na letištní ploše všimli, bylo palební postavení. A z pytlů plných písku, které jej tvořilo, na nás mířilo kovově černé ústí kulometu. Nic nemohlo v danou chvíli lépe korespondovat s pocity, se kterými jsme se po dlouhém rozhodování a zvažování politické situace

v Pákistánu nakonec přece jen rozhodli začátkem srpna do Baltistánu odjet. Naši nejbližší zcela určitě tímto rozhodnutím nadšeni nebyli, ale nezbylo jim než pochopit, že nemůžeme zklamat důvěru horalů z Arandu, čekajících na léky a splnění dalších slibů, které vloni od nás dostali. Obzvláště po jejich dojemných pokusech ujistit nás příšernou angličtinou jimi najatých písařů, kteří nám za ně již od jara psali ze Skardu maily, že v Baltistánu je klid a žádní „tiririst“ tam rozhodně nejsou. Ani Bin Ladin ani nikdo jiný z Talibanu či Al Kaidy pod K2 nebivakuje, jak údajně omylem proběhlo médií.

Tak jsme teď tady a s napětím čekáme, co se v Islamabadu i celé krajině děje. Při jízdě taxíkem z letiště registrujeme neobvyklé množství bezpečnostních opatření, která jsme předtím v tomto městě nikdy neviděli: početné betonové zábrany, kulometní hnízda, na střeších ostřelovači a každou chvíli nás kontrolující ozbrojenci v pakistánských uniformách, kteří se zdají být přítomností evropských tváří překvapeni podobně, jak tomu bylo naposledy před 30 či 40 lety... Faktem je, že už v letadle z Bahrainu do cílové destinace jsme byli jedinými cizinci. Ještě dramatičtější je situace v blízkosti vládních úřadů, či v diplomatické čtvrti, českou ambasádu nevyjímaje. Diplomaty jsou zde bez svých rodin, protože jejich děti by nemohly bezpečně navštěvovat místní školy a ti sympatičtí svalovci, kteří se kolem nich motají, nejsou žádní návštěvníci ani novináři, nýbrž povoláním bodyguardi, kteří se po celých 24 hodin nehnou od svých VIP.

U našeho přítele Dr. Hanse Freye, v jehož pohodlném domě na předměstí Bakhtawar opět nacházíme milé přijetí, je vše při starém. Kromě něj nás vítá i kašmírský kuchař, řidič a údržbář v jedné osobě Nazír, uklízečka Kulsum, zahradník Jaffar a ze stínu vylézá i příšerně vyhublý pes Shadow, protože doufá, že podobně jak tomu bylo naposledy před rokem, dostane od nás ty neuvěřitelně dobré koláčky. Psi jsou v Pákistánu, jakožto muslimské zemi, považováni za nečistá zvířata a tak je jejich přítomnost v domácnostech jen naprosto výjimečná. Nutno říct, že ani Dr. Hans, jak mu tady všichni říkají, sice Němec, v Pákistánu žijící ovšem již téměř 40 let, se toho svého ubožáka rukou nedotkne a co si o nás myslí, když Shadowa hladíme a krmíme dobrotami, radši ani nechci vědět.

Na naši otázku, jak se máme v Islamabadu pohybovat, abychom snížili riziko na minimum nám Hans odpovídá, že rozumně, tj. vyhýbat se davům, jezdit taxíky a příliš dlouho se v Islamabadu nezdržet. Domorodý oděv ve formě širokých kalhot šalvar a dlouhé haleny kamiz si prý kupovat nemusíme, jak jsme zamýšleli, abychom byli co nejméně nápadní, ale do Baltistánu bychom měli v každém případě letět. Vyhneme se tím jízdě po 900 km dlouhé Karakorum Higwayi v údolí Indu, která začíná být pro cizince nebezpečná poté, co se Taliban nechal slyšet, že potřebuje finance a proto začne unášet rukojmí za účelem výkupného. K žádné panice ale zatím důvod není, to ostatně vidíme i sami, když si odmyslíme všude přítomné ozbrojence, život v Islamabadu klokotá stejně jako v minulých letech. Jako by s krví obětí smytou z chodníků byla vytěsněna i strašlivá vzpomínka na ně a tím i strach, že se případné útoky kdykoliv mohou zase opakovat. I návštěvu ve známé italské zahradní restauraci v centru Islamabadu, jediném místě, kde se dá vypít láhev vína a sníst dobrá pizza, si letos musíme odpustit. Stala se totiž také terčem bombového útoku a její majitelka se ještě nevzpamatovala ze svého zranění a následných depresí. Taliban začal v Islamabadu řídit již

Bin Ladin pod K2

před dvěma roky, ale tenkrát jsme tomu přílišnou pozornost nevěnovali, protože ani oficiální media o tom z nějakých těžko pochopitelných důvodů moc neinformovala. Málokdo tenkrát věděl, že již na jaře 2007 začala pákistánská frakce Talibanu obsazovat údolí Swat, nejvýchodnější z Hindukušských údolí v SZ provincii. Ani ne 160 km od hlavního města země, Islamabadu, se zde bojovalo s cílem zavést v tomto úrodném a krásném údolí talibánský stát se vším fanatismem a islámistickým radikalizmem. Pákistánská armáda na tuto skutečnost konečně reagovala zvýšenou aktivitou, na co následovala v létě 2007 zastrašovací reakce Talibanu, kdy jedno jeho teroristické komando uvěznilo v hlavní islámabádské mešitě Faisal několik stovek věřících, za které požadovalo propuštění svých uvězněných přívrženců. Incident skončil nakonec dobře, když vládní vojáci únosce postříleli a rukojmí osvobodili, ale válka ve Swatu i následný masový exodus jeho obyvatel tím neskončil. V rámci předvolební kampaně následoval koncem prosince 2007 úspěšný atentát na Benazir Bhuttovou, která se kvůli tomu právě vrátila z exilu, celý svět ale ještě více vydělala další provokativní teroristická akce Talibanu v září 2008, kdy nákladní auto napěchované výbušninou zničilo nejlepší islámabádský hotel Marriott. Mezi desítkami jeho významných hostů zahynul i tehdy nově jmenovaný český velvyslanec Ivo Žďárek. Protože jsme se s panem velvyslancem setkali jen několik dní před jeho tragickou smrtí po našem návratu z hor do Islamabadu, hodně to námi otřásl. Následoval pokus o atentát na nově zvoleného pákistánského prezidenta Zardáviho (manžel zastřelené Benazir Bhutto), naštěstí neúspěšný, pak teroristické komando napadlo cricketové reprezentanty Srílanky v pákistánském Lahore, poté následoval i útok na vojenskou posádku ve stejném městě. Když pak byl začátkem roku 2008 unesen a později příšerným způsobem popraven polský geolog, který po mnoho let nezištně pracoval v kalašské enklávě v údolí Chitrálu pod horou Tirič Mir, byli jsme šokováni a poprvé jsme připustili, že do Pákistánu snad ani nebudeme moci jet. Tato událost byla o to horší, že geologa unesli téměř na předměstí Islamabadu navzdory tomu, že se pohyboval v doprovodu ochranky, kterou talibanci úvodem bez problémů zlikvidovali. Zprávy o únosech, sebevražedných útocích na tržištích i v pešávárských hotelích vyhozených do vzduchu a především o březnovém talibánském vítězství v údolí Swat i bojích ve Waziristánu se pak na jaře 2009 množily natolik, že jsme se v nich pomalu přestali orientovat. Jen jedno bylo relativně pozitivní, většina strašných událostí se stále týkala NWFP (North West Frontier Province), tj. severozápadní oblasti Pákistánu tvořené příhraničím sousedního Afghánistánu, a jen sporadicky šlo o Islamabad či další provincie země. Na straně druhé, Taliban se již sebevědomě nechal slyšet, že zanedlouho obsadí i hlavní město země. Zvažovali jsme náš odjezd ze všech stran, navzdory všem informacím jsme si ale nejhorší variantu, že by válka z NWFP (tento termín je oficiálně používán od roku 2004) mohla přerůst v ozbrojený konflikt na větší část území státu mimo tuto provincii, stále nepřipouštěli. Proto jsme do Pákistánu nakonec začátkem srpna přiletěli.

Protože si myslíme, že současná pákistánská realita je daleka od srozumitelnosti a většině lidí není vůbec jasné, jaký je rozdíl mezi Talibanem a staršími skupinami afghánských mudžahedínů, jakou roli ve vývoji politické situace za posledních 30 let sehrála sovětská okupace Afghánistánu, Al-Kaida, USA, mezinárodní společenství a v neposlední řadě i Pákistán, proč Taliban v posledních letech podstatným způsobem rozšířil svoje teroristické aktivity z Afghánistánu i na svého souseda, zejména na jeho příhraniční provincii NWFP

(NorthWest Frontier Province a jak tyto přerostly v současný vnitřní válečný konflikt v SZ Pakistánu, pokusíme se tyto otázky alespoň částečně objasnit ve zvláštní stati věnované tomuto složitému tématu. (klikni na Mudžahedíni, Taliban, Al-Kaida a válka v SZ ...)

Protože jsme do Islamabadu dorazili na víkend a letenky do Skardu budou nejdříve v neděli, sedíme v klimatizaci u televize, ze které nasáváme zdejší rozporuplnou politickou atmosféru on-line. Jak BBC, tak americké CNN i místnímu zpravodajství dominují dvě témata:

Hlavním, zřejmě časově setrvalejším evergreenem je vývoj situace ve Swatu, ze kterého na jaře po vítězství Talibanu uprchlo více než 500 tisíc tzv. vnitřních utečenců (rozuměj utečenců v rámci jednoho státu), kde ale v dalších měsících pak přece jen došlo ke zvratu ve prospěch pakistánské armády. Stalo se tak zřejmě i díky nové Obamově zahraničně politické linii Af-Pak, vytyčené pro toto ohnisko světového napětí. Součástí které jsou i miliardové dolarové injekce USA na pomoc koordinované likvidace Talibanu jak v Afghanistanu, tak v Pakistánu, bez které si úspěch sotva lze představit. Novým morálně-psychologickým momentem je ale také nepochybně skutečnost, že podstatná část pákistánské veřejnosti konečně po letech bezradnosti a roztržštěnosti zahrnující dokonce ve značné míře i schvalování teroristické činnosti Talibanu začalo tento vnímat tento po událostech ve Swatu jako národního nepřitele číslo jedna. Většina lidí teď volá po likvidaci Talibanu se vši rozhodností vlastní státní armádou a nikdo již nechce čekat až to udělá někdo jiný.

Druhým tématem, překvapující a převratnou novinkou vývoje války v SZ provincii jsou záběry zobrazující bezpilotní americké letadlo, které pravděpodobně v hodinách, kdy jsme s Viťou byli na cestě sem, zničilo dům hlavního vůdce pakistánské frakce Talibanu Baitullaha Mehsuda ve Waziristánu, který v něm měl zahynout i s jednou ze svých manželek a tchánem. Proti této informaci je opakovaně vysíláno prohlášení mluvčího Talibanu, popírající smrt talibanského vůdce a ujišťující, že Baitullah nemá na hlavě zkřivený ani vlásek. Potrvá ještě týdny, než se Baitullahova smrt jednoznačně potvrdí, protože do Waziristánu se novináři nedostanou, zároveň se ale svět dozví i o smrti Baitullahova následníka Hakimullaha v rámci vnitřních šarvátek mezi talibanskými pohlaváry po smrti jejich hlavního šéfa.

Viťa má štěstí, které mu trochu závidím, protože odlétá do Skardu již v neděli a tím může pustit zdejší schizofrenickou atmosféru z hlavy, zatímco já budu muset absolvovat v Islamabadu některá neodmyslitelná setkání s našimi pakistánskými partnery a sponzory. V úterý navštívím spolu s Dr. Hansem Freyem i schůzi jedné z místních poboček Rotary Clubu, jejímž je Hans členem a která se již od počátku zajímá o náš projekt v Arandu. S určitým napětím vstupuji do hotelu, kde zahynul náš velvyslanec, ale kromě mnohonásobně zosťřených bezpečnostních opatření, která připomínají tatáž obdobná na mezinárodních letištích, nepozorují žádnou změnu. Hotel je opravený a působí stejně luxusně svojí mramorovou výzdobou jako když jsme tady byli v roce 2006. Snad jen intervaly mezi vypínáním elektrické energie kvůli jejímu rostoucímu nedostatku v zemi jsou i zde kratší. V hotelu se to projeví jen krátkým zhasnutím žárovek, protože okamžitě jsou nastartovány hotelové generátory, které mají výpadek překlenout. Když Hans vidí, jak nevěřicně zírám na obnovený Mariotte, zavtipkuje, jestli nechci zavolat domů manželovi, kde to vlastně jsem. Pak ještě dodá, že bychom se mohli Otakara zeptat, jaké výkupné je ochoten v případě únosu za mě Talibanu zaplatit. Za moc vtípné to nepovažuji, obzvláště u představy, že do Skardu nemusí letět letadlo a já bych byla nucena opět jet po Karakorumské Highway, která se prvních 500km nachází v bezprostřední blízkosti Swatu.

Naštěstí ve středu 12. srpna je nádherné letní nebe a já odlétám do Baltistánu. Po cestě se pozdravím s Nanga Parbatem, který trasa letadla míjí ve vzdálenosti coby kamenem dohodil a já mohu opět (pokolikáté již vlastně?) rozeznat každou převěž na Stříbrném sedle i na samotném vrcholu. Pod námi se vine hnědá stuha rozvodněného Indu, který se podobně jako

každé léto vzdouvá ve svém hluboce zaříznutém kamenném kaňonu, plném písku i bahna z erodujících horských velikánů, které unáší z jejich ledovců do Indického oceánu. Jaké to úchvatné divadlo se zde nabízí lidskému oku: na jedné straně neustále, již miliony let pokračující zvedání velehor od chvíle, kdy Indický a Tibetský štít na sebe narazily, proti tomu neustálé zařezávání se zvedaných řek, které tu byly ještě před počátkem vrásnění. Té práce erozních sil, gravitace i nekonečného hlodání skalního podkladu! Celý život

obdivuji hory, jejich přísnou logiku a nezkrotnou, nekonečně proměnlivou krásu. Pro Karakorum to platí dvojnásob, na chvíli si uvědomím, jak šťastný člověk vlastně jsem, když se sem mohu stále ještě vracet, i když se cíle mých cest pomalu odkloňují od vrcholů k lidem žijícím na jejich úpatích.

Po chvíli se na levé straně Boeingu objeví ledovec Baltoro v plné své kráse, jasně lze rozeznat všechny čtyři osmitisícovky, které se z něj zvedají k nebi, i tu moji, nejmenší z nich, můj milovaný Gasherbrum, z vrcholu kterého jsem se rozhlížela před 20 lety, oči plné štěstí, které se mi stále vrací jako krásná vzpomínka, nevím proč, ale v převážně modrém tónu. Tam jsem poprvé poznala přátelství baltijských nosičů, veselých a páchnoucích oděrem jejich ovcí a koz, tenkrát ještě neuznávali zubní pastu a mýdlo, jak je tomu dnes. Černovlasí šlachovití chlapi ve špinavých bundách s vizážemi rozdováděných čertíků, divocí a nezkrotní jako ty jejich hory a zvířata, která je živila po mnoho staletí dávno předtím, než sem vkročil první horolezec.

Mnozí z nich jsou dodneška mými přáteli a ne ledajakými. Sotva se objevím někde na špinavém bazaru ve Skardu, už se pomalu začnou trousit ze všech možných dolin, často dost vzdálených, až člověk nechápe, jak se mohli dovědět o mé přítomnosti. Je to jedno z mnoha tajemství zákona přátelství, které se často ctí dokonaleji než je tomu v Evropě.

Letadlo se snáší k zemi v několika odvážných spirálách nad rozšířenou kotlinou Indu, který zde, ve Skardu, jakoby odpočíval, než se po několika kilometrech opět zakousne do horské překážky, aby ještě lépe svým kaňonem od sebe oddělil pohoří Himáláje od Karakorumu. Motory letadla ztichly uprostřed písčiny v tichu pouštního letiště, ke dveřím jsou přitlačeny schůdky a první člověk, se kterým se mohu přivítat je Shah Jahan, můj dobrý přítel a zdejší zaměstnanec PIA (Pak.

International Airlines), který má zrovna náhodou službu. Známe se spolu již od roku 1970, odkdy si mě pamatuje coby účastníci naší expedice na horu Haramosh, pod níž se narodil a podobně jako všichni ostatní chlapi jeho vesnice Dassu závistivě i s obdivem pohlížel na Evropany, kteří měli doopravdivé horolezecké boty a spoustu dalších užitečných věcí, o kterých se tehdy chudým horalům ani nezdálo. Připomněl mi to o mnoho let později, když jsem jednou odlétala ze Skardu, náhodou na mě od odbavovacího pultu pohlédl a okamžitě mě poznal, zatímco já jeho samozřejmě ne, a bez zaváhání řekl: „You are Dina, I met you at Haramosh valley many years ago. Where is „bara sahib“, the leader of your expedition?“ Bara sahib, neboli bradatý sahib měl být zřejmě můj manžel Otakar, který tenkrát se mnou ve Skardu sice nebyl, ale

společné setkání se jim pak podařilo v roce 2005, když jsme ve dvou vesnicích pod K2 vybuďovali za rodinné peníze dva vodovody a poté odlétali ze Skardu do Islamabadu. I teď se vítáme s obvyklými objetími doprovázenými rovněž obvyklou sérií otázek, jak se má můj manžel, rodina, syn, snacha, vnuk a všichni další příbuzní... Když se ujistíme, že všichni jsou na obou stranách O. K, odcházím do zdejší malé letištní haly, za kterou mě již očekává nefalšovaná horská oáza Skardu.

V našem oblíbeném hotýlku Concordia na břehu Indu se odpoledne setkáváme s Viťou i našimi věrnými spolupracovníky Husseinem z Ascoli i Sarfrazem z Haramoshe. Všichni tři se právě vrátili z Arandu, zápisník Viti je popsán rozměry a seznamy věcí, potřebnými k realizaci našich letošních úkolů. Hned další ráno rozjíždíme všechny přípravy. Dispenzář Afzal, který v noci také dorazil z Gulab Puru, kde bydlí, odchází se seznamem léků, které hodláme dle jeho návrhů nakoupit na celý další rok pro naši nemocnici, za

doktorem Mubashirem na konzultaci a schválení. Pak se odebere do dvou či tří místních farmaceutických velkoobchodů včetně Al Shify a Karakorumu, aby vybrané léky nechal shromáždit a zabalit. Již napozítří pak odjede nabitým najmutým cargo džípem nahoru do Arandu, zatímco my si ještě pár dní ve Skardu pobudeme. Naším nejdůležitějším úkolem je letos zakoupení džípu, který bude v budoucnu řídit Hussein a který bude v první řadě sloužit jako zárodek horské záchranné služby pro horaly jak z údolí Basho, kde se nachází Arandu, tak v údolí Braldu, kterým vede stezka na ledovec Baltoro. Hussein měl za úkol se v průběhu uplynulého roku naučit řídit auto a udělat si řidičák. Vyřešil to typickým baltijským způsobem. Řídit sice umí jen na rovině a dobré cestě, a dokonce i přitom si plete spojku, brzdu a plyn, řidičák ovšem hrdě ukazuje a na otázku jak jej získal, vesele oznamuje, že nejprve mu místní kamarád, učitel základní školy v Ascole dal potvrzení o absolvování příslušného vzdělání, ačkoliv v životě do školy nechodil, načež policajtům ve Skardu za „driver's licence“ jednoduše „zaplatil“. Na řízení má prozatím domluveného mladšího bratrance Khasima z Ascoli, který sice nemá ani řidičák ani auto, ale řídit na rozdíl od Husseina umí. Až auto bude, bude za Husseina řídit a také ho bude průběžně řízení i nutným opravám učit. Svým zveřejněným úmyslem koupit zachovalého džípa brzy budíme zaslouženou pozornost a nádvoří hotelu se rychle mění na arénu výběrového řízení. Přijíždí jeden džíp za druhým, které jejich majitelé sebevědomě vychvalují a doplňují tvrzením, že džíp je zaručeně „new“ a v perfektním stavu. Viťa má co dělat, aby je většinou usvědčil z jejich drzých lží, důležité a s vážnou tváří si nechává otevřít jednu kapotu za druhou, aby

pod nimi hledal stopy po unikajícím oleji, vodě a dalších životně důležitých tekutin, jako je kupříkladu brzdová kapalina. Máme totiž ještě oba v živé paměti, jak nám v roce 2006 na skoro 5-ti tisícovém sedle Babussar Pass vytekla z obstarožného Šabírova džípu, kterým jsme se přesunovali z Islamabadu do Skardu, značná část brzdové kapaliny. Šabír to poznal tak, že nemohl zabrzdit, co se mu v následující serpentíně suťové cesty podařilo jen nouzovým vyjetím do protisvahu, jinak bychom se byli zřítily o několik set metrů níž do údolí Kohistánu. Pak se zjistilo, že Šabír

nemá v autě ani kleště, o jiném náradí ani nemluvě, takže na možnost opravy jsme museli čekat několik dlouhých hodin. Pomoc tenkrát přišla se stmíváním v podobě náhodou projíždějícího džípu, který vezl početnou rodinu na druhou stranu Nanga Parbatu, kde hodlali oslavit zítřejší Ead. Ead je největší svátek v muslimském kalendáři, který následuje po měsíčním půstu Ramadán, jako obdoba našich Vánoc. Cizí řidič kleště měl a tak jsme rozbitou trubičku zaslepili, aby tekutina nemohla vytékat a s obavami jsme nakonec ve zdraví sjeli desítky dalších krkolomných suťových serpentin do Chilásu.

Některé nabízené džípy nemají vůbec žádné doklady, zřejmě to ve zdejších končinách nikomu příliš nevádí, a z dokladů těch, které je mají, se dozvídáme, že veškeré zaručeně „new“ džípy mají zapsaný ročník výroby 1984. Pak se celá záležitost vysvětlí. Všechny nabízené džípy, vlastně Toyoty, jsou výlučně modely z roku 1984. Ten totiž má nejlepší reputaci ze všech možných zde používaných terénních vozidel. Původně je měla v majetku všemocná pákistánská armáda, která je průběžně vyřazuje a

odprodává pro jejich stáří. Následně vznikla specializovaná skupina opravářů v Rawalpindi, kteří Toyoty odprodané armádou rozeberou prakticky na součástky a úplně repasují včetně dokonalého nátěru, zrcátek a veledůležitých klaksonů, vyluzujících dokonce i kratší skladby v zájmu důstojného provozu. Další skupina specialistů ze Skardu a okolí pak tyto opravené Toyoty přiváží do Baltistánu a prodává místním zájemcům. Po několikadenním rozhodování, nahlížení pod kapotu, poslouchání chodu motorů a mnoha zkušebních jízdách se nakonec rozhodujeme pro cukrkandlově růžového krasavce, na kterého hned nalepíme naši zbrusu novou nálepku v pastelových barvách s označením: „Czech hospital rescue“. Ladí to náramně a závistivci zírají s otevřenými pusami na našeho Husseina, protože je ani ve snu nenapadlo, že by nějaký Evropané opravdu slib daný před rokem skutečně splnili. Hussein není schopen slova a na jeho prostoduché tváři je vidět, jak si představuje svůj triumfální příjezd do rodné vesnice Ascoli. Pak následuje složitá procedura sepsání kupní smlouvy místním písařem v úředním jazyce urdu, k čemu je použito klasického pera a kalamáře s inkoustem, protože psací stroje ani počítače nemají příslušnou klávesnici. Z celé kupní smlouvy si nakonec umíme přečíst jen naše jména, jinak nerozumíme ničemu a nezbývá, než věřit, že se nejedná o naše rozsudky k smrti.

Současně s vybíráním a koupí Toyoty řešíme i další věci. Musíme nechat svařit místním řemeslníkem z ocelového plechu nádrž, kterou spolu s improvizovaným zařízením z obyčejné černé hadice stočené do jakéhosi šneku hodláme připevnit na střechu mešity pro historicky první ohřev teplé vody v Arandu. Pomocí důmyslného rozdělení kontajneru na jednotlivé oddíly bude docíleno principu jednoduchého boileru, to znamená, že voda ohřátá ve šneku nebude kontajnerem jen mechanicky protékat, ale teplá voda se bude kumulovat tak, aby došlo k jejímu většímu ohřátí. Již vloni jsme získali souhlas jednoho z místních mullahů, kterého jsme předtím vyléčili z dysenterie, abychom mohli využít právě střechy mešity, posvátného to místa pro všechny vesničany, k instalaci ohříváče vody s tím, že rituální koupel, která se před vstupem do mešity

doposud odbývá jen v ledové vodě, bude teď vylepšena vlažnou, případně až teplou sprchou. Vylepšení čeká i vodovodní systém, který přivádí čistou vodu z pramene pod ledovcem až k několika kohoutkům ve vesnici. Jímací nádrž vodovodu, jakési jezírko přehrazené kameny a utěsněné igelitem, trsy trávy a hadrami, ze které voda vtéká do centrální plastové trubky, potřebuje opravu a taktéž je třeba celý systém doplnit sedimentační plastovou nádrží, bez které do trubky teče kromě vody i leccos jiného, čímž dochází k občas k ucpání a následným haváriím vodovodu.

Kromě těchto dvou novinek hodláme natřít v nemocnici podlahu několika vrstvami olejové barvy, aby tuto bylo možné stírat mopem a tak lépe udržovat čistotu a hygienu. V neposlední řadě bychom rádi vylepšili i domeček, který nám slouží k přespávání: opravit omítku, vymalovat stěny a také natřít cementovou podlahu olejovou barvou. Sháníme tedy trubky, ventily, kohoutky, nejrůznější spojovací části, barvu, ředidlo, štetce a mnoho dalšího a náš náklad pro Arandu se pomalu hromadí ve skladišti hotelu Concordia.

Po týdnu organizování a shánění vyjíždíme ze Skardu do Arandu ve dvou džípech: jeden z nich je náš nový růžový, druhý, pronajmutý, je důmyslně přeplněný horou našich nákupů. Musíme být důslední a pokud možno na nic nezapomenout, protože pro každou zapomenutou maličkost se musí zpět až do Skardu, co je časově totéž, jako kdyby někdo z Prahy jezdil pro každý chybějící šroubek do Košic.

Proti původnímu plánu s námi jedou i dvě LHV (Lady health visitor), zdejší obdoba našich ženských sester, či porodních asistentek, z čehož máme obzvláštní radost. Chtěli jsme sice jen jednu, ale paní Zahra, o kterou na základě jejich doporučení velice stojíme, si nemůže nechat ohrozit svoji pověst samostatným výletem bez manžela a tak musíme zaplatit i její asistentku Fatimu, která jí kromě jiného bude dělat i garde dámu. Naštěstí máme letos mnohem více peněz od našich sponzorů, než tomu bylo před rokem a tak si můžeme dovolit realizovat více věcí než vloni. I léků jsme mohli tentokrát nakoupit mnohem více a budeme moct dokonce financovat i několik set metrů plastových trubek s příslušenstvím pro vodovod

v Gonu, co je maličká vesnička před Arandu, jakési její předměstí. Nad sebou mají obrovský ledovec, který je prozatím jen ohrožuje, zatímco voda z něj vytékající odtéká do řeky Basho bez velkého užitku. Obyvatel Gonu je nám obzvláště líto hlavně poté, co se dozvídáme, že v zimě 1988 z již zmíněného ledovce spadla na vesničku obrovská lavina, která zničila všechny domy a zabila více než 80 lidí. Přesto vesničané toto nebezpečné místo neopustili, domy znovu postavili a pouze, když v některou zimu napadne enormní množství sněhu, odstěhují

se ke svým příbuzným či známým do Arandu či nedalekého Bísilu na druhé straně řeky.

Po cestě přejíždíme několik rozvodněných řek, a proto pod Arandu přijíždíme až v noci. Dozvídáme se, že vesničané na nás dlouho čekali, protože nás chtěli uvítat, dokonce natrhali kytky, ale když se nedočkali, šli spát. Bylo nám jich líto. O to větší byla naše i jejich radost nazítří ráno, hlavně radost místních žen, když zjistily, koho jsme jim to přivezli. Přiznám se, že nás zájem zdejších žen o slibovaný „family planning“ velice překvapil. Do poslední chvíle jsme si totiž nebyli úplně jisti, že nás nepoženou klacky

za to, že chceme Alláhovi mluvit do jeho tvůrčích kompetencí, týkajících se rozmnožování lidí. Navíc v tak zaostalé oblasti! Opak ale byl pravdou. Také jsme zjistili, že Alláh plánován rodiny nijak nezakazuje, dokonce připouští, aby žena, která má čtyři živé děti, podstoupila definitivní sterilizaci chirurgickou cestou, samozřejmě ale jen se souhlasem manžela. Přemýšlíme, co za tím může být a nenapadá nás nic jiného, že je to právě pákistánská populační exploze, která v průběhu posledních let zvýšila počet obyvatel této země na 170 miliónů. Ještě téhož dopoledne se koná schůzka místních žen s oběma LHV. Nemocnice

praská ve švech, protože přispěchaly i ženy, které byly na pastvinách, pro dřevo, či pracovaly na polích. Hned po schůzce se začíná ordinovat, což pokračuje i v průběhu dalšího dne, výsledkem čehož je 34 nových pacientských karet, týkajících se několika typů použité antikoncepce. Bylo zavedeno 14 nitroděložních tělísek, zbytek pak tvořilo několik typů antikoncepce hormonální včetně tabletek a injekcí.

Mezi tím se rozjela i práce na všech dalších naplánovaných úkolech. Jedna parta spravuje vysoko nad vesnicí jímací jezírko

vodovodu, další s Vítou montují blankytně modrou plastovou sedimentační nádrž. Po odchodu ženských sester jsme vyklidili nemocnici a na její podlahu jsme nanесли první vrstvu krásně červené, ale bohužel špatně schnoucí terpentýnové barvy. Ze začátku natírám sama a chlapi se jen dívají, pak mi ale postupně berou štětec z ruky a zkouší to sami. Musím jim jen vysvětlit, jak barvu správně ředit a navíc, jak nezacákat s podlahou i stěny nemocnice. Přišel na řadu i domeček, ve kterém přespáváme, je třeba v něm opravit omítku a nabílit zdi a také seškrabat podivnou lepidlovou hmotu z podlahy. Co to jen je, vloni to lepidlo zde přece nebylo! Křížovým výsledkem se dozvídáme, že zde vesničané v zimě uskladnili mouku a jak se tato sypala z dřevěných pytlů a navlhla, vytvořila to příšerné lepidlo. A tak škrábeme a škrábeme a také hlasitě vyhrožujeme, že když se to stane ještě jednou, už sem nepřijedeme... Pak následuje natření podlahy, ale bohužel se tím odsuzujeme k trvalému terpentýnovému opojení až do konce našeho pobytu, protože barva zde

schne ještě pomaleji než v nemocnici a nátěrů musí být několik.

Po opravě jímacího jezírka přichází na řadu montáž našeho po domácku vyrobeného boileru s černě natřenou plechovou nádrží na střechu mešity. Nikdo neprotestuje, ani nehází kameny, dokonce poprvé registrujeme, že dobrovolníci pracují zadarmo a nedožadují se odměny, jak tomu bylo v minulých letech. A když pak konečně teče ze sprch - mužské i ženské - opravdu teplá voda, všichni jsou radostí bez sebe. Ráchají se, muži v mužském, ženy v ženském domečku, což jsou rituální umývárny přilepené ke stěnám mešity. Ženy

mě volají mezi sebe a tak na rozdíl od Viti, kterému to dovoleno není, vidím na vlastní oči nahé muslimky, jak si užívají teplé koupele. Víme, že jedna sprcha neřeší problém celé hygieny, nicméně chápeme akt její montáže jako inspiraci pro ty, kteří mají schopnost přemýšlet. Celé ohřívací zařízení je záměrně vymyšlené tak, aby bylo možné jej s použitím místně přístupných materiálů a dostupných řemeslníků ve Skardu sestavit a namontovat na kterékoliv střeše. Před několika desetiletími takový proces proběhl kupříkladu v Nepálu, kde dnes cizinci nabídnou kromě mnoha jiných služeb „hot shower“ - teplou sprchu i v té nejzapadlejší víscce.

Bohužel nás čeká i řešení některých nepříjemných problémů, jak už to na světě chodí. Přišla delegace z Bísilu, vesnice nacházející se asi dvě hodiny pochodu níže po proudu řeky Basho na jejím opačném břehu. Vede ji tamější učitel, který nám podává petici, psanou jeho totálně nesrozumitelnou angličtinou, nicméně je jasné, že Bísilané nejsou spokojeni s naší nemocnicí. Mají sice jasně deklarované právo na stejné ošetření jako obyvatelé Arandu, léků je pro všechny v ní dost, ale to jim nestačí. Abychom paralyzovali možné nepřátelství mezi obyvateli obou vesnic, rozhodneme se Bísil navštívit a vyslechnout na místě tamější stížnosti.

Vydáme se tam dalšího dne odpoledne i s naším dispenzářem Afzalem. Je to poučná exkurze, jak se ukáže, dokládající mimo jiné známou pravdu, že lidská povaha je v podstatě všude stejná. Všude na světě jsou lidé moudří i hloupí, přející i žárliví a závistiví, lidé s nadhledem i bez něj. Po uvítacím ceremoniálu u bísilského narmandara, co je název pro tradičního vesnického vůdce ještě z dob nerozděleného Kašmíru, kde jsme byli navzdory probíhajícímu ramadánu královsky pohoštěni masem, vejci a čajem, postupně propuká hádka mezi naším Afzalem a několika

místnímu muži. Přesně sice nerozumíme, o co jde, není ale těžké vidět, že Afzalovi je vytýkáno upřednostňování Arandů a odmítání Bísilanů. Je mu vytýkáno, že do Bísilu nechodí a vůbec, Bísilané chtějí, aby část léků byla u nich, aby měli „své jisté“. Proti tomu namítáme, že zde není nikdo, kdo by uměl bez Afzala léky správně ordinovat, navíc je ani není kde skladovat poté, co si Bísilané nechali pod tíhou sněhu prolomit střechu na místním dispenzáriu, které jim před několika lety postavila vláda. Tento argument ovšem nepadá na úrodnou půdu. Místní jsou toho názoru, že na vině nejsou oni, když masy sněhu na střeše, pod tíhou které tato spadla, neodstranili, ale vláda, která střechu neopravila. To nás mírně rozčílí a tak se jich zeptám, jestli mohou ukázat někoho, komu Afzal ošetření odmítl. Kupodivu se

zvednou dvě ruce. První je žena, která tvrdí, že když navštívila Arandu, Afzal tam nebyl, co se pochopitelně stát mohlo - nemůže tam přece být vždy. Žena ztichne, majitel druhé zvednuté ruky nic nevysvětluje, ale rovnou se chystá milého Afzala fyzicky inzultovat. Aby se nerozpoutala rvačka, vstoupím do diskuze a hlasitě řeknu, že nevidím důvod, aby správní muslimové řešili svoje problémy rvačkou, když jim přece korán nařizuje vždy hledat mírumilovné řešení. Pro jistotu ale radši pomalu vyklízíme pole s tím, že věci budeme řešit až se Bísilané uklidní. Uvědomujeme si ale, že tento problém nebude mít tak jednoduché řešení, bude se třeba nad ním zamyslet. S hořkostí si také uvědomujeme, že člověk se, bohužel, nikdy nezavděčí všem. Na straně druhé je požadavek Bísilanů na stejnou péči pochopitelný, jsou zde stejní lidé, stejné děti jako všude jinde v údolí. Do Arandu se vracíme v tichosti u vědomí nových problémů.

A aby toho nebylo málo, rozpoutal jeden člen rodiny místního zedníka Sadžata, kterému všichni říkají „Karači man“ vzhledem k tomu, že po většinu roku bydlí u své druhé ženy v Karáčí, velké dusno kolem domečku, ve kterém obvykle přespáváme a ve kterém jsme si po velkém úsilí vytvořili jakž takž obyvatelné podmínky. Hlučný „Karači man“ se totiž právě dostavil na svoji občasnou návštěvu rodné vesnice a hned se do nás pustil, že pokud chceme zmíněný domeček používat, měli bychom zaměstnat jako „čokidara“-rozuměj hlídače a uklízeče

v jedné osobě, někoho z jeho početných zdejších příbuzných. „Karači man“ nepožaduje moc, jen pár tisíc rupek měsíčně a to pro zvoleného čokidara doživotně. Prý to přislíbila vláda již před lety, když jeho rodina povolila výstavbu domečku na svém pozemku, který ale vychytrale nikdy státu neprodala. Vznikla tudíž právně neřešitelná situace, kdy vláda postavila dům na cizím pozemku s tím, že vlastník tento nikdy nehodlá odprodat. Naopak, pozemek je rodinou využíván jako zeleninová zahrada a my se do něj dostáváme přes brambory a hlávky zelí, bohatě zavlažované kluzkým kanálkem bahnitě vody, do které téměř není možno nešlápnout. Naše argumenty, že žádného čokidara nepotřebujeme, jsou rázem smeteny z pomyslného stolu, takže nám nezbývá než doporučit, aby svoji situaci vyřešil s místní džirgou, jinak budeme muset do Arandu přestat jezdit a nemocnici přestěhovat jinam do údolí. Nevole Arandů se rázem přesouvá proti odrodilci se dvěma manželkami a za námi chodí jednotlivci i hloučky místních s prosbou, jen abychom neodcházeli, obzvláště abychom snad nemocnici nepřestěhovali do nenáviděného Bísilu. V noci zasedá džirga a příštího dne k nám přichází Mahmud Ali, jeden z mnoha místních nositelů tohoto rozšířeného jména s návrhem, že jestli chceme, daruje nám potřebný pozemek, část jednoho jeho políčka, na kterém bychom mohli postavit domeček, jenž by sloužil jako zázemí pro každého, kdo by v budoucnu spolupracoval s Českou nemocnicí.

Postupně se sice z nabízeného daru vyklube prodej za „malou cenu“, doplněný ještě mnoha dalšími podmínkami Mahmudovy rodiny, tak to ale tady chodí, málokdo umí myslet jinak, než přes výhody plynoucí pro vlastní rodinu. Je to dáno prakticky totální absencí společenských institucí a navíc známým „joint family“ systémem, kdy celá, mnohdy multigenerační rodina řeší všechny svoje problémy jen s vlastní pomocí. Má to, samozřejmě, i

dobré stránky, protože kupříkladu starší členové rodiny se nikdy nemusí obávat, že budou přesunuti do zařízení podobných našim domovům důchodců, naopak, čím budou starší, tím více úcty a výhod se jim bude dostávat. Velkým nedostatkem tohoto systému je ale skutečnost, že několik generací je donuceno žít v naprostém nedostatku soukromí v nedostatečných obydlích a navíc ve veliké bídě, protože systém sám ještě nezaručuje, že rodina bude mít dostatek jídla, místa a všech ostatních životních potřeb.

Čím déle v Arandu působíme, tím více vidíme, že naše práce nemůže spočívat jen v pouhém zajišťování chodu naší malé nemocnice a v jejím zásobování léky. To je sice náš nejdůležitější a základní úkol, bez kterého by se vše zhroutilo jako domeček z karet, ale pokud chceme opravdu této vesnici, nacházející se doslova na kraji světa pomoci, je třeba vyřešit mnoho dalších problémů a hlavně Arandány naučit, jak si mají v budoucnu poradit sami. Hlavní úkoly logicky vyplývají ze života jako takového, kromě neustálého vylepšování nemocnice, včetně její energetické nezávislosti v podobě solárních panelů, budeme muset vyřešit především problém dostatečného přívodu kvalitní pitné vody pro všechny obyvatele

tak, aby tato zbytečně a samoúčelně nevytékala ze všech kohoutků veřejného vodovodu, jak tomu doposud stále je. Další věc je osvěta, která zlepší hygienické a stravovací návyky, které jsou doposud hlavní příčinou stále se opakujících, v podstatě banálních onemocnění. To vše není možné bez vylepšení zdejší základní školy, kde v současnosti za mizerný plat učí v naprosto nevyhovující místnosti připomínající sklep na brambory jediný dobrovolný učitel, který sám před osmnácti lety jako první obyvatel Arandu získal ve Skardu maturitu. Muhhamad Anwar si jako

malý chlapec předsevzal, že půjde sám do školy, aby mohl v rodné vísce učit další děti nejzákladnějším vědomostem, plat ve výši 3000 rupek (cca 40 dolarů) měsíčně mu ovšem neumožňuje plně se věnovat učitelskému řemeslu. Učí jen když sám nemusí pracovat na svém poličku, či hnát dobytek na své vzdálené pastviny na alpských loukách doliny Kero Lungma.

Samotný setrvalý chod naší nemocnice bude zajištěn pouze za předpokladu, že Arandané ze svých řad zajistí výchovu jak dalších učitelů, tak nejnútějšího zdravotního personálu. Když po několika týdnech Arandu opouštíme, máme pocit, že úkolů neubývá, ale naopak, přibývá jich geometrickou řadou. A ujišťování všech, jak se za nás celá vesnice v místní mešitě modlí k Alláhovi, abychom byli zdraví a silní a dlouho mohli přijíždět do Arandu, nás v tomto vědomí odpovědnosti jen utvrzuje.

Před definitivním odjezdem do vlasti máme ale ještě jednu příjemnou povinnost. Hussein nás přesvědčil, že tentokrát rozhodně ještě musíme navštívit jeho vísku Askoli, známé to východisko expedic na ledovec Baltoro a jeho čtyři osmitisícovky v čele se známou K2. Znamená to sice několik dalších dní strávených kodrcáním na zdejších nebezpečných a nepohodlných džípových stezkách, nedá se ale nic dělat, džípu nemůže být požehnáno bez naší přítomnosti. Tak tam tedy jedeme a uvítání v Askoli je opravdu triumfální. Vítá nás nejen celá Husseinova rodina, ale všichni obyvatelé, protože Husseinův džíp pro ně znamená první vozidlo, které i oni budou moci celoročně použít v případě potřeby pro odvoz

nemocných či raněných do Skardu. Komerčních džípů je tady v sezóně sice dost, pendlují sem a tam s expedicemi i trekaři od jara do podzimu, od října do jara se ale po nich slehne zem a k dispozici nebyl v minulosti žádný. I to bylo příčinou mnoha zbytečných úmrtí, hlavně malých dětí a rodiček při nejrůznějších komplikacích s porody, podobně jak je tomu v Arandu i v mnoha dalších vesnicích s podobně exponovanou polohou, odsuzujících jejich obyvatele k několikaměsíční izolaci.

Oslava inaugurace džípu je stanovena na následující den. A opravdu, do Husseinova domu se již od rána schází všichni významní starší mužové z vesnice. Usazení na zemi kolem ubrusu nahrazujícího tradičně stůl začínají odříkávat sůtry z koránů položených před sebou.

Mezitím Hussein s pomocníky zabíjí největšího ze svých beranů a čerstvou krví je polítý celý džíp i všechny jeho pneumatiky. Naporcované maso se pak vaří několik hodin v tlakových hrncích na otevřených ohništích, k tomu se připravuje rýže, zelenina a mnoho dalšího, aby na hostině nic nechybělo. Takovou hostinu si horalé mohou dovolit jen zřídkakdy, obvykle je příčinou svatba, narození chlapce, či jiná podobná událost. První džíp ve vesnici je však určitě pádným důvodem. K hostině zasedají všichni, kdo zde něco znamenají a my s Vit'ou sedíme na

čestném místě. Po obědě následují vyhlídkové cesty džípem po vesnici a jejím okolí, vystřídají se na nich prakticky všechny děti z vesnice. Dalšího dne pak odjíždíme do Skardu, kde nás čeká ještě mnoho vyřizování, pak již jen let do Skardu, který naštěstí není ani tentokrát zhatěn špatným počasím. V Islamabadu pak navštívíme naši ambasádu a konečně se osobně seznámíme s nově jmenovaným velvyslancem panem Dr. Šepelákem, který se zájmem vyslechne naši zprávu o letošní misi.

Informace o misi 2009

1. Kontrola stavu nemocnice po zimě 2008, 2009
 - Nemocnice ve vynikajícím stavu. Pořádek a čisto. Nicméně jsme provedli nátěr podlah, aby nemocnice šla ještě lépe udržovat v čistotě.
 - Po letošní zimě, vzhledem k abnormálnímu množství sněhu, nevydržely dvě krokve ve střešní konstrukci. Ty jsme opravili a nahradili novými silnějšími.
2. Revize zdravotní péče
 - Dispenzář musí každé ošetření pacienta zapisovat do registru (datum, jméno, vesnice, diagnóza, nasazené léky). Zápisy kontroluje Dr.Mubashir z nemocnice ve Skardu. Provedena kontrola registru. Registr je vedený i kontrolovaný velmi pečlivě (viz [Galerie - Arandu 2009](#)).
3. Zabezpečení provozu nemocnice na rok 2009-2010
 - zajištění zdravotní obsluhy (dispenzáře) - opět dohoda s Mr.Muhammad Afzal Ali,
☐ plat: 4.000,- Rps/měs (na jeho platu se podílí i stát)
 - zajištění dohledu - opět dohoda s Mr.Sarfraz Haider,
☐ plat: 3.000,-Rps/měs
 - zajištění úklidu - opět dohoda s Mr.Ali, son of Ahmad Ali,
☐ plat: 2.000,-Rps/měs
 - zajištění ženské sestry LHV a její asistentky - dohoda s Mrs.Zahra Saba,
☐ plat:17.000,- Rps/měs
 - zajištění obsluhy vozidla - dohoda s Mr.Hussein Aziz,
☐ bez platu
 - zajištění odborného dohledu - dohoda s Mr.Dr.Mubashir Hassan,
☐ bez platu
4. Nákup léků
 - Vzhledem k tomu, že do nemocnice začínají docházet i obyvatelé z jiných vesnic údolí Arandu, byl nákup léků posílen. Zakoupeny i léky na zimu pro vesnici Bisil.
 - Nakoupeny léky a provedeno opětovné plošné odčervení obyvatel vesnice Arandu
5. Zajištění dětské a ženské sestry na rok 2009 a začátek roku 2010
 - zajištění ženské sestry LHV a její asistentky - dohoda s Mrs.Zahra Saba,
☐ plat:17.000,- Rps/měs
6. Revize vodovodu - stavba odkalovací nádrže
 - nad vesnicí zbudované jímací jezírko pro pramenitou pitnou vodu
 - vyrobení a instalace odkalovací nádrže a napojení na vodovod
 - vybudovaná přípojka do prozatímního ubytování lékařů a LHV, včetně instalace WC a umývadla.
7. Stavba veřejných sprch se slunečním ohřevem vody
 - u mešity postaveny veřejné sprchy oddělené pro muže a ženy
 - výroba a instalace solárního systému na střechu mešity
8. Nátěr podlah ubytování lékařů
 - podlahy natřeny
 - vymalovány všechny místnosti
 - zakoupeny postele, matrace a povlečení
9. Prohloubení spolupráce s pákistánskými organizacemi
 - Marafi foundation - dohoda o uhrazení operací postiženým dětem
 - BHEF - přispěli jsme na opravu ultrazvuku.
 - BHEF - spolupráce na projektech v příštích letech
10. Co se podařilo nad plán
 - zajištění operací a jejich financování pro Aliho z vesnice Bien (15 let) a Hassana z Arandu (12 let)

- zakoupit terénní auto "RESCUE CZECH HOSPITAL" a zajistit jeho obsluhu
- pomocí LHV v rámci programu "Family planning" zavedeno 30. ženám nitroděložní tělísko
- koupit pozemek v Arandu pro stavbu hostelu pro zdravotnický personál
- koupit materiál na stavbu nového vodovodu ve vesnici Gon
- koupit materiál na opravu vodovodu, který zničili laviny, pro pasteveckou vesnici nad Ascoli
- koupit materiál a výrobu policových stěn do nemocnice
- pro posílení spolupráce s nemocnicí ve Skardu (Abdullah Hospital) a BHEF přispěli na opravu ultrazvuku

Mise 2009 se zúčastnili Vítězslav Dokoupil a Dina Štěrbová.

7.8.2009 odlet z letiště Praha.

10.9.2009 návrat účastníků mise 2009

Děkujeme všem [dárcům](#), kteří přispěli na projekt "Czech Hospital".

V Olomouci dne 30.3.2010

Dina Štěrbová

Vítězslav Dokoupil

Seznam dárců:

Nadační fond Pomozme dětem žít
Nadační fond Malý Noe
Chata Paprsek - Dalimil Mika
Zdravotní ústav Ostrava
Dr. Kusáková Jana
Dr. Bernkopfová Ludmila
Isolit – Bravo
Kovosreal
Vít Petr
Badáč Pavel
Pechlat Vít
Lufínková Erika
Dina Štěrbová
Vítězslav Dokoupil
Efekt Plus s.r.o. – Coufal
Šormová Věra
Musil Michal
Pension Rondo – Bystřice pod Hostýnem
Oneness-Heart-Tears
V a M Musilovi
Piaková Jana

PŘÍLOHY:

Účetnictví 2009

Příloha (Přehled údajů) k přiznání k dani z příjmů právnických osob u neziskových organizací, které vedou jednoduché účetnictví za rok : 2009

Název organizace: CZECH HOSPITAL O.S.

IČO: 22737219

A. Výkaz o majetku a závazcích (upravený pro neziskové organizace) :

Údaje v Kč

Majetek (vlastní)	Č. ř.	Stav k 1.1. roku	Stav k 31.12. roku
Dlouhodobý nehmotný majetek	1	0 Kč	0 Kč
Dlouhodobý hmotný majetek	2	0 Kč	0 Kč
Peníze v hotovosti a ceniny	3	1 004 Kč	2 Kč
Bankovní účty	4	51 810 Kč	141 896 Kč
Cenné papíry, peněžní vklady, ostat. fin.majetek	5	0 Kč	0 Kč
Zásoby	6	0 Kč	0 Kč
Pohledávky	7	0 Kč	0 Kč
	8	0 Kč	
Součet aktiv (řádek 1 až 8)	9	0 Kč	141 898 Kč
Závazky	10	0 Kč	0 Kč
Úvěry a půjčky	11	0 Kč	0 Kč
Zákonné rezervy	12	0 Kč	0 Kč
	13	0 Kč	0 Kč
Součet pasiv (řádek 10 až 13)	14	0 Kč	0 Kč
Stav majetku celkem (ř. 9 - 14)	15	0 Kč	141 898 Kč

B. Výkaz příjmů a výdajů (upravený pro neziskové organizace):

Údaje v Kč

Příjmy za zdaňovací období (rok)	Č. ř.	Zdaň. činnost	Nezdaň. činnost	Činnost celkem
Příjmy z reklamy, pronájmu a podnikání	1	0 Kč	0	0 Kč
Příjmy z hlavní činnosti (dle Stanov)	2	0 Kč	0	0 Kč
Členské příspěvky	3	XXXXXXXXXX	0	0 Kč
Příjmy zdaněné srážkovou daní	4	XXXXXXXXXX	0	0 Kč
Dotace ze státního rozpočtu	5a	XXXXXXXXXX	0	0 Kč
Dotace a podpory z rozpočtu obcí	5b	XXXXXXXXXX	0	0 Kč
Dary, úvěry, půjčky – přijaté	6	XXXXXXXXXX	487 304	487 304 Kč
Ostatní (úroky)	7	0 Kč	117	117 Kč
Příjmy celkem (řádek 1 až 7)	8	0 Kč	487 422	487 422 Kč
Výdaje související s reklamou, pronájmem a podnikáním	9	0 Kč	XXXXXXXXXXXX	0 Kč
Výdaje na hlavní činnost (dle Stanov)	10	0 Kč	398 339	398 339 Kč
Nákup hmot.,nehmot. a finančního majetku	11	XXXXXXXXXX	0	0 Kč
Odvody, dary a půjčky - poskytnuté	12	XXXXXXXXXX		XXXXXXXXXX
Ostatní (poplatky, daně)	13	0	1 378	0 Kč
Výdaje na činnost (řádek 9 až 16)	14	0	399 716	0 Kč
Rozdíl příjmů a výdajů - zisk (ř. 8 minus 17)	15	0	87 705	87 705 Kč

Pozn. - údaje označené xxxxxxxx se nevyplňují (nepřicházejí v úvahu)

Pokladní deník POKLADNA V RUPÍÍCH

počáteční
zůstatek:

0,00

datum	č. dokladu	obsah zápisu	příjmy	výdaje	zůstatek
10.8.2009	2009001	dotace pokladny směna dolarů na rupee (200x82,40)- poplatky 3%	15 985,60		15 985,60
10.8.2009	2009002	dotace pokladny směna dolarů na rupee (300x80)	24 000,00		39 985,60
11.8.2009	2009003	ubytování		1 500,00	38 485,60
13.8.2009	2009004	kredit do mobilu		1 000,00	37 485,60
13.8.2009	2009005	barvy a nátěry		14 720,00	22 765,60
15.8.2009	2009006	dotace pokladny směna dolarů na rupee (200x82,50)	16 500,00		39 265,60
15.8.2009	2009007	pracovní triko		800,00	38 465,60
15.8.2009	2009008	potraviny		11 810,00	26 655,60
15.8.2009	2009009	dotace pokladny směna dolarů na rupee (14500x81,54)	1 182 300,00		1 208 955,60
15.8.2009	2009010	sedimentační tank		7 015,00	1 201 940,60
15.8.2009	2009011	léky - faktura od AL-SHIFA DISTRIBUTORS		123 860,00	1 078 080,60
16.8.2009	2009012	potraviny		710,00	1 077 370,60
16.8.2009	2009013	64l nafty		3 968,00	1 073 402,60
16.8.2009	2009014	vodovod - sprchy		14 482,00	1 058 920,60
16.8.2009	2009015	kredit do mobilu		250,00	1 058 670,60
16.8.2009	2009016	plyn		1 200,00	1 057 470,60
16.8.2009	2009017	léky - faktura od KARAKORUM MEDICINE STORE		200 000,00	857 470,60
17.8.2009	2009018	cement		2 000,00	855 470,60
17.8.2009	2009019	Baterie + nabíť		7 100,00	848 370,60
17.8.2009	2009020	uniforma pro čokydara		400,00	847 970,60
17.8.2009	2009021	Čarpaj 2x		3 000,00	844 970,60
17.8.2009	2009022	potraviny		2 780,00	842 190,60
18.8.2009	2009023	poplatek za smlouvu o auto		200,00	841 990,60
18.8.2009	2009024	auto Toyota		700 000,00	141 990,60
18.8.2009	2009025	známky a pohlednice		2 000,00	139 990,60
19.8.2009	2009026	matrace, podušky, povlečení, ručníky		2 200,00	137 790,60
19.8.2009	2009027	čisticí prostředky + barvy, laky		1 820,00	135 970,60
19.8.2009	2009028	železo		25 250,00	110 720,60
19.8.2009	2009029	UPS záložní zdroj		14 000,00	96 720,60
19.8.2009	2009030	cement		2 000,00	94 720,60
19.8.2009	2009031	dřevo na střechu		3 662,00	91 058,60
19.8.2009	2009032	opravy Jeepu		1 150,00	89 908,60
19.8.2009	2009033	materiál na opravy		7 475,00	82 433,60
20.8.2009	2009034	LHV		12 000,00	70 433,60
20.8.2009	2009035	dotace pokladny směna dolarů na rupee (6600x81,61)	538 626,00		609 059,60
20.8.2009	2009036	výplata Afzal - dispenzář		48 000,00	561 059,60
20.8.2009	2009037	výplata Ali - dohled a úklid		24 000,00	537 059,60
20.8.2009	2009038	výplata Afzal -řidič		6 100,00	530 959,60
23.8.2009	2009039	nafta + olej		8 100,00	522 859,60
23.8.2009	2009040	materiál na opravu vodovodu		2 980,00	519 879,60
25.8.2009	2009041	zimní pracovní bunda a boty		3 600,00	516 279,60
		ZŮSTATEK K 31.8.2009	1 777 411,60	1 261 132,00	516 279,60

3.9.2009	2009042	ubytování a strava		12 370,00	503 909,60
4.9.2009	2009043	opravy Jeepu		2 220,00	501 689,60
5.9.2009	2009044	poštovní známky		150,00	501 539,60
5.9.2009	2009045	léky - faktura od KARAKORUM MEDICINE STORE		91 585,90	409 953,70
5.9.2009	2009046	léky		286,00	409 667,70
6.9.2009	2009047	zimní vybavení - oblečení pro Afzala		3 950,00	405 717,70
6.9.2009	2009048	vodomateriál		18 030,00	387 687,70
6.9.2009	2009049	nafta		3 630,00	384 057,70
4.9.2009	2009050	Mubashir - deposit k jeepu a odměny pro dispenzáře		162 000,00	222 057,70
4.9.2009	2009051	Sarfraz - deposit pro Aliho- dohled a úklid		24 000,00	198 057,70
5.9.2009	2009052	Afzal Ali - dispenzář		6 000,00	192 057,70
4.9.2009	2009053	Sarfraz - práce		10 200,00	181 857,70
6.9.2009	2009054	Husain Aziz - práce		10 200,00	171 657,70
6.9.2009	2009055	Mubashir -ultrasound + deposit LHV		101 000,00	70 657,70
6.9.2009	2009056	Sarfraz - deposit		5 000,00	65 657,70
6.9.2009	2009057	Sarfraz - supervize		36 000,00	29 657,70
6.9.2009	2009058	Afzal Ali - dispenzář		20 000,00	9 657,70
6.9.2009	2009059	léky AL-Hassan agencies		9 388,60	269,10
6.9.2009	2009060	potraviny		162,40	106,70
6.9.2009	2009061	taxi		100,00	6,70
		ZŮSTATEK K 30.9.2008	0,00	516 272,90	6,70

CELKEM:

Počáteční zůstatek	0,00
Příjem	1 777 411,60
	1 777 411,60
Výdej	1 777 404,90
Zůstatek k 30.9.2008	6,70

B. Datum	C. Upis	D. Stav k 1.1.	E. Druh obnosu	F. Příjemce	G. V hodnotě - položka		H. Peněžní prostředky		I. Na bankovním účtu		J. Přímý ovlivňující základ daně		K. Víceletý ovlivňující základ daně		L. Přímý neovlivňující základ daně		M. Víceletý neovlivňující základ daně	
					Prvotní	Priznání	Výše	Základ	Prvotní	Výše	Prvotní	Priznání	Prvotní	Výše	Prvotní	Priznání	Prvotní	Výše
1			1.1.2006	B1	podstaty za přetrvání výjezd	10,8	1.004	0	1.004	61.610	0	51.900	1		10,00			
2			17.1.2006	B2	Čer	5,8				52.010		52.010	1		210			
3			17.1.2006	B3	BADAC FAVIE	10,8				52.003		52.003	3		30.000			
4			17.1.2006	B4	CHEBBS-HEART/TEARS	5,8				30.000		30.000	4					
5			17.1.2006	B5	Čer	4,8				51.956		51.956	9					
6			18.1.2006	B6	VIT PETR	10,8				50		50	7		500			
7			18.1.2006	B7	Čer	10,8				62.489		62.489	7					
8			31.1.2006	B8	útok 01/02/09	2,8				9,11		82.499	8		9,11			
9			31.1.2006	B9	Čer	5,8				210		82.709	9		210			
10			31.1.2006	B10	podstaty	10,8				500		83.202	10		500			
11			17.2.2006	B11	VIT PETR	5,8				10,54		83.211	11					
12			17.2.2006	B12	Čer	10,8						84.011	12					
13			31.3.2006	B13	podstaty za přetrvání výjezd	2,8				210		83.144	13		210			
14			31.3.2006	B14	BADAC FAVIE	5,8						83.414	14		9,52			
15			31.3.2006	B15	Čer	10,8						83.407	15					
16			17.3.2006	B16	VIT PETR	5,8				500		83.407	16		500			
17			17.3.2006	B17	Čer	10,8						83.500	17					
18			31.3.2006	B18	útok 2/09	10,8				10,54		83.511	18		10,54			
19			31.3.2006	B19	Čer	10,8						84.111	19					
20			10.4.2006	B20	Čer	5,8						84.104	20					
21			10.4.2006	B21	podstaty	10,8				500		84.504	21		500			
22			17.4.2006	B22	VIT PETR	5,8						84.594	22					
23			17.4.2006	B23	Čer	10,8						84.597	23					
24			17.4.2006	B24	NADACE MALY NICE	5,8				50000		134.597	24		50.000			
25			17.4.2006	B25	Čer	5,8						134.597	25					
26			17.4.2006	B26	podstaty	10,8				2000		134.596	26		2.000			
27			17.4.2006	B27	BILBO 888-HOSPICER RONDO	5,8						136.586	27					
28			30.4.2006	B28	útok 4/2009	2,8				13,35		136.593	28		13,35			
29			18.5.2006	B29	VIT PETR	5,8				500		137.093	29		500			
30			18.5.2006	B30	Čer	10,8						137.088	30					
31			31.5.2006	B31	útok 5/2009	2,8				740		137.031	31					
32			17.6.2006	B32	podstaty za přetrvání výjezd	5,8				500		138.853	32		500			
33			17.6.2006	B33	Čer	10,8						138.853	33					
34			17.6.2006	B34	podstaty	10,8						138.856	34		3.000			
35			20.6.2006	B35	MAGIL MICHAL	5,8				2000		138.856	35					
36			20.6.2006	B36	Čer	10,8						138.849	36		1.000			
37			22.6.2006	B37	SORINOVÁ VERA	5,8				1000		139.849	37					
38			20.8.2006	B38	podstaty	10,8						139.839	38					
39			31.8.2006	B39	Čer	2,8				16,89		139.889	39					
40			17.9.2006	B40	podstaty za přetrvání výjezd	10,8						139.840	40		10.000			
41			17.9.2006	B41	Čer	10,8				10000		145.036	41					
42			19.9.2006	B42	SPER	10,8						145.036	42					
43			17.10.2006	B43	VIT PETR	5,8				500		150.336	43		500			
44			17.10.2006	B44	Čer	10,8						150.329	44					
45			20.10.2006	B45	NADACNI FOND POLKORZTE	5,8				13.3421,4		273.751	45		13.342,1			
46			20.10.2006	B46	Čer	10,8				129000		273.744	46		125.000			
47			20.10.2006	B47	Čer	5,8						273.724	47					
48			20.10.2006	B48	Čer	10,8				-129000		273.744	48		-125.000			
49			20.10.2006	B49	Čer	5,8						273.744	49					
50			20.10.2006	B50	záměru zohlednění	5,8						273.744	50		125.000			
51			20.10.2006	B51	Čer	10,8				129000		398.744	51					
52			20.10.2006	B52	Čer	10,8						398.734	52					
53			20.10.2006	B53	Čer	10,8				398258,6		398.734	53					
54			20.10.2006	B54	Čer	5,8						2.475,54	54					
55			20.10.2006	B55	Čer	10,8						2.475,54	55					
56			20.10.2006	B56	záměru zohlednění	5,8				112		2.491,98	56		15,08			
57			20.10.2006	B57	Čer	10,8						7.491,96	57		5.000			
58			20.10.2006	B58	Čer	2,8				16,08		7.484,97	58					
59			20.10.2006	B59	Čer	5,8				5000		7.434	59					
60			18.9.2006	B60	DR. ALEXANDROVA JANA	5,8						107.024	60		100.000			
61			18.9.2006	B61	Čer	10,8				100000		107.024	61					
62			18.9.2006	B62	podstaty	5,8				892		107.917	62		500			
63			18.9.2006	B63	Čer	10,8						107.910	63					
64			18.9.2006	B64	Čer	10,8				892		107.919	64		500			
65			31.8.2006	B65	útok 8/2009	2,8				8,88		108.119	65		300			
66			11.9.2006	B66	LUPINKOVA BRIKA	5,8				892		108.112	66		420			
67			11.9.2006	B67	Čer	10,8						108.119	67					
68			11.9.2006	B68	Čer	5,8				430		108.258	68					
69			11.9.2006	B69	Čer	10,8						108.258	69					
70			17.9.2006	B70	VIT PETR	5,8				500		109.028	70		500			
71			17.9.2006	B71	Čer	10,8						109.018	71					
72			30.9.2006	B72	útok 9/2009	2,8				13,32		109.031	72		12,82			
73			5.10.2006	B73	BADAC FAVIE	5,8				2.10		109.241	73					
74			5.10.2006	B74	Čer	10,8						109.241	74					
75			10.10.2006	B75	VIT PETR	5,8				500		109.241	75		500			
76			10.10.2006	B76	Čer	10,8						109.241	76					
77			26.10.2006	P2	Věže z pohřbů - zadání	10,8				550		109.237	77		550,0			
78			31.10.2006	B78	útok 10/2009	2,8						109.729	78		0,93			
79			4.11.2006	P2	Věže z pohřbů - pokračání finanční úhr	10,8				300		109.841	79		0,0			
80			5.11.2006	B79	BADAC FAVIE	5,8						109.834	80		213			
81			5.11.2006	B80	Čer	10,8						110.427	81					
82			18.11.2006	B81	VIT PETR	5,8				500		110.427	82		500			
83			26.11.2006	B82	Čer	10,8						115.427	83					
84			26.11.2006	B83	DR. ALEXANDROVA JANA	5,8				5000		115.427	84		5.000			
85			26.11.2006	B84	Čer	10,8						115.420	85					
86			30.11.2006	B85	útok 11/2009	2,8				0,5		115.421	86					
87			2.12.2006	B86	KOVOSREAL	5,8				9000		120.421	87					
88			2.12.2006	B87	Čer	10,8						120.414	88					
89			17.12.2006	B88	VIT PETR	5,8				500		120.507	89		500			
90			17.12.2006	B89	Čer	10,8						120.507	90					
91			17.12.2006	B90	DR. BERNKOPFOVA LUOMILA	5,8				1000		121.907	91		1.000			
92			17.12.2006	B91	Čer	10,8						121.902	92					
93			28.12.2006	B92	ISOLIT - BRAVO	5,8				20000		141.302	93		20.000			
94			28.12.2006	B93	Čer	10,8						141.302	94					
95			31.12.2006	B94	útok 12/09	2,8				9,97		141.895	95		9,97			
96			31.12.2006	B95	Čer	10,8				539.254		377.336	96		487.422			
										141.894		539.254		377.351		141.894		539.254

Rozložení výdajů v Rs mise 2009

